

Sygn. akt VI U 300/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2023 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym na podst. art. 15zszs² ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020r., poz. 1842, tekst jednolity.)

sprawy M. C.

przeciwko (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. C.

od decyzji (...) z dnia (...) r. znak (...)

1. umienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zalicza odwołująca M. C. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności do 30 kwietnia 2026 r;
2. ustala że odwołująca M. C. spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r – Prawo o ruchu drogowym (D.U z 2020 r. poz.110).

Sygn. akt VI U 300/21

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...) roku nr: (...) (...) w W. zaliczył M. C. do lekkiego stopnia niepełnosprawności o symbolu przyczyny 05-R do 31 marca 2024 roku od 1 marca 2021 roku. W zakresie punktu 9 – spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 roku poz. 110 tj.) – nie spełnia.

Orzeczeniem z dnia (...) roku nr: (...) (...) w W. utrzymał w mocy orzeczenie z dnia (...) roku.

(orzeczenia (...) i (...))

Od orzeczenia (...) M. C. wniosła odwołanie wskazując, że zaskarża orzeczenie w całości.

(odwołanie – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-8)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca jest zatrudniona jako asystentka notariusza. W zakresie schorzeń układu ruchu cierpi na obustronne zmiany zwyrodnieniowe bioder w przebiegu dysplazji. Porusza się w sposób niewydolny, ze znacznym utykaniem na lewą nogę spowodowane ustępowaniem i skróceniem tej kończyny. Ma skróconą lewą kończynę dolną o około 3 cm, porusza w sposób ograniczony i bolesny, w każdej płaszczyźnie. Ma zmniejszone możliwości zgięcia stawów biodrowych. Wymaga czasowej i częściowej pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych przez osoby trzecie – wykonywanie prac w gospodarstwie domowym, robienie większych zakupów. Ubiera się z pomocą dzieci. W domu jest w stanie przynieść i napalić węglem w piecu, musi otrzymywać pomoc w utrzymaniu higieny. Odwołująca ma trudności z przygotowaniem posiłków, muszą pomagać jej w tym dzieci, a posiłki przygotowuje na siedząco, opał do domu dostarczają inne osoby.

Odwołująca się jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z przyczyn ortopedycznych – układu ruchu 05-R, okresowo do 30 kwietnia 2026 roku. Spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 roku poz. 110 tj.). Jej stan zdrowia może ulec zmianie z czasem.

(opinia biegłego ortopedy M. G. – k. 18-21, k. 35, zeznania odwołującej M. C. – k. 14v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego ortopedy M. G., która była w całości spójna, zawierała logiczne wnioski oraz uzasadnienie wraz z opisem stanu zdrowia odwołującej. W opinii uzupełniającej ortopeda odpowiedział w całości na wszystkie zarzuty (...), nie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie i zasięgania opinii innych biegłych. Sąd ponadto oparł się na zeznaniach odwołującej M. C. dając jej zeznaniom wiarę w całości.

Nie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego z urzędu, żadna ze stron nie składała w tym zakresie dodatkowych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w zakresie stopnia niepełnosprawności oraz uprawnienia do karty parkingowej.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 573) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

Z art. 4 ust. 2 tej ustawy wynika z kolei, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Z kolei zgodnie z art. 4 ust. 3 do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej,

wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Opinia biegłego dostarczyła sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie, w tym w zakresie rodzaju występujących schorzeń, ich przyczyn, stopnia ich zaawansowania i nasilenia i związanych z nimi dolegliwości. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu. (por. odpowiednio wyrok SN z 14 marca 2007 r. III UK 130/06, OSNP 2008, Nr 7-8, poz. 113).

Kluczową do oceny stanu zdrowia osoby odwołującej się była opinia biegłego specjalisty lekarza ortopedy M. G.. Opinia ta była dla Sądu w całości przekonująca, zawierała szczegółowe omówienie stanu zdrowia odwołującej się. W tym zakresie Sąd stwierdził, że odwołująca ma niewątpliwie naruszoną sprawność organizmu. Wynika to z faktu, że cierpi na obustronne zmiany zwyrodnieniowe bioder w przebiegu dysplazji. Porusza się w sposób niewydolny, ze znacznym utykaniem na lewą nogę, a także jej skróceniem. Spełniona jest również druga przesłanka zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, albowiem wymaga czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, w okresach wynikających ze stanu zdrowia. Konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. W przypadku odwołującej ma ona konieczność wsparcia ze strony osób trzecich w prowadzeniu gospodarstwa domowego tj. przynoszeniu opału do domu, robieniu większych zakupów, gotowaniu kiedy konieczne jest stanie przy kuchni. Wymaga również pomocy w podstawowych czynnościach dnia codziennego jak np. ubieranie się czy mycie. Powyższe warunkuje fakt, że odwołująca ma znaczną dysfunkcję lewej kończyny z jej skróceniem oraz dysfunkcję stawów biodrowych. Niepełnosprawność w stopniu miarkowanym jest okresowa do 30 kwietnia 2026 roku.

Odwołująca spełnia również przesłanki przyznania jej prawa do tzw. „karty parkingowej”. Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 z późniejszymi zmianami), kartę parkingową wydaje się: osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się i osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Dalej według ust. 4 pkt 1, 2,3 tegoż przepisu, kartę parkingową osobie, o której mowa w ust. 3a pkt 1 i 2, wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, przewodniczący powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2046 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 777 i 935), na podstawie wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności: orzeczenia o niepełnosprawności, orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień - wraz ze wskazaniem, o którym mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Odwołująca ma niewątpliwie ograniczenia w poruszaniu się ze względu na niewydolność chodu i ograniczoną możliwość samodzielnego poruszania się w stopniu znacznym. Przyznanie jej prawa do karty parkingowej spowoduje, że wnioskodawczyni będzie miała możliwość skompensowania swoich ograniczeń i przemieszczać się z bardziej dogodnych miejsc dla niepełnosprawnych i dla niech przeznaczonych.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)